

*LAMPADARUL
DE AUR*

Temelii

T. Austin–Sparks

CAPITOLUL UNU

*De citit: Psalmul 11:1-7 (de remarcat versetul 3); 1 Corinteni 3:11;
2 Timotei 2:19*

„Dacă temeliiile sunt distruse, ce ar putea să mai facă cel drept?“ (KJV). „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Cristos.“ „Totuși, temeliala tare a lui Dumnezeu stă nezguduită...“.

Cu privire la Psalmul 11, nu se știe cu exactitate când a fost scris; adică, nu se știe exact care au fost împrejurările sau evenimentele istorice care i-au dat naștere; dar, indiferent când a fost scris, este limpede că a fost scris într-o perioadă de mare tensiune, când împrejurările erau foarte dificile și poziția psalmistului, văzută din perspectiva omenească, era cât se poate de riscantă, plină de primejdii și, după judecata omului, amenințată de nenorociri. Era o perioadă când, indiferent care erau, în mod concret, acele temelii, ele erau asediate; temeliiile înseși deveniseră ținta unui atac înverșunat. Și, iarăși, din perspectiva omului, temeliiile *erau* distruse. David era în vârtoarea aceluia tumult care nu ne este străin, alcătuit din lucruri exterioare ce păreau a dovedi că situația era fără nădejde. Totuși, înlăuntru era ceva ce nu recunoștea acea stare, în inimă era pur și simplu o realitate inexplicabilă, indefinită care spunea: „Nu este așa“. Din cauza aparențelor și a tuturor evidențelor exterioare care păreau a dovedi că așa este, David a fost sfătuit să fugă, să abandoneze totul pentru a scăpa teafăr, pentru a-și salva înșăși viața; să fugă în munți, să-și caute refugiul în vreun loc pământesc de siguranță. Uneori, muntele pare a fi un loc foarte sigur. Dar, din punct de vedere spiritual, nu este întotdeauna așa și găsim aici una dintre acele ocazii când, indiferent cât de solid ar putea părea un refugiu în munți, el este un loc șubred dacă ascunderea în el este rezultatul fricii. Oamenii l-au sfătuit pe David să fugă în munți, să se adăpostească în munți, dar el le-a refuzat sfatul și a spus: „La Domnul găsesc scăpare!“

Aflăm din psalmul anterior că cel rău - oamenii răi - a luat puterea. Psalmul 10 conține cam șase referiri la cel rău. Oricine ar fi fost acela - sau aceia -, el deținea o poziție de mare putere și punea în pericol moștenirea lui Dumnezeu, lovind la înșăși temeliala moștenirii lui Dumnezeu. În mijlocul acestei stări de lucruri s-a ridicat o întrebare. Este singura întrebare; și întreaga situație este concentrată în această întrebare:

„Dacă temeliile sunt distruse, ce ar putea să mai facă cel drept?“ Aceasta nu înseamnă că David a acceptat sugestia potrivit căreia ele erau distruse; deși există o traducere marginală care face din acest verset parte a sfatului prietenilor lui cuprinși de frică. În traducerea marginală, acest verset este o afirmație: „Căci temeliile sunt distruse“; dacă așa este, „ce ar putea să mai facă cel drept?“

Ei bine, dacă aceasta este traducerea corectă, David este cu atât mai mult absolvit și ni se arată că el nu este prins în acest mod de gândire. Dar dacă este o întrebare pe care David o pune doar pentru meditație - căci este cât se poate de clar că el nu recunoaște acest lucru -, ni se dă o bază deosebit de valoroasă pentru a cugeta la o chestiune extrem de importantă. „Dacă temeliile sunt distruse, ce ar putea să mai facă cel drept?“ Răspunsul este, desigur, evident; nu este decât un singur răspuns la această întrebare: „Nimic“. Dacă temeliile sunt distruse, cel drept nu poate face nimic, situația este complet fără nădejde; atunci, sfatul acestor oameni este un sfat bun. Abandonează situația și mergi pe un teren de siguranță pământescă, renunță la tot, abandonează-ți viziunea, viziunea ta este falsă, nu-ți oferă nimic. Aceasta este o direcție asupra căreia trebuie să reflectezi puțin. Cealaltă direcție presupune a sublinia foarte puternic nota interogativă. Cu alte cuvinte, ține tot de domeniul întrebării: „Dacă temeliile sunt distruse, ce ar mai putea face cel drept?“ „Dacă temeliile sunt distruse...“. La urma urmei, în ciuda tuturor aparențelor, sunt temeliile distruse? Indiferent cum arată lucrurile și ce spun oamenii despre ele, despre lipsa oricărei nădejdi pentru situația existentă, despre marea putere și perfidie a celui rău, sunt temeliile distruse? Este vreun motiv pentru a abandona viziunea? Să adoptăm ceea ce oamenii ar numi un curs mai sigur, să ne găsim o direcție de mai mare siguranță în această situație foarte riscantă?

Sunt convins că aceia dintre voi care vă gândiți și priviți cu ochii lăuntrici la lucrurile din zilele noastre ați prins deja înțelesul acestui psalm și al acestui verset. Există, fără îndoială, un atac puternic din partea celui rău asupra temeliilor; temeliile moștenirii lui Dumnezeu sunt asediate cu înverșunare, cu cruzime și cu perfidie - remarcați în psalm elementele de perfidie asociate activității vrăjmașului, a celui rău. El aruncă săgeți în întuneric. Nu iese la lumină, nu războiul este al lui, ci uciderea. El se ascunde. Nu dă șansa unei lupte cinstitute și corecte. El stă în locuri lăturalnice și aruncă cu perfidie săgeți din locuri întunecoase. Și împotrivirea lui, perfidia lui țintesc înseși temeliile vieții poporului lui Dumnezeu.

Există două feluri de a privi această chestiune a distrugerii temeliiilor. Într-un anume sens, în sensul cel mai profund, aceasta este o imposibilitate absolută. Este imposibil să distrugi temeliiile. Celelalte două versete citite vin în sprijinul acestei laturi a lucrurilor. „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Cristos“. Poate aceasta să fie distrusă? Niciodată! S-a îngăduit oricui și oricărui lucru să încerce să-L distrugă pe El, fiecare ciocan al înverșunării și perfidiei satanice a căzut pe acea nicovală, dar nicovala a zdrobit ciocanul, în timp ce ea însăși nu s-a ales nici măcar cu o zgârietură. „Totuși, temelie tare a lui Dumnezeu stă neclintită.“ Așadar, privite dintr-un anumit unghi, din adevăratul unghi, temeliiile nu pot fi distruse.

Există însă și un alt unghi din care trebuie văzute lucrurile, care arată spre o posibilă distrugere a temeliei, nu o distrugere reală, ci posibilă. Vreau să spun că vrăjmașul luptă din răspuțeri să distrugă temeliiile, face tot ce poate pentru a-l determina pe poporul lui Dumnezeu să-și clădească o suprastructură a mărturisirii de credință, a unei presupuse vieți creștine, a unei pretinse legături cu Dumnezeu, fără nici o temelie. Și aceasta este o perfidie în urma căreia va apărea un dezastru de nespus, pentru că toți cei care fac aceasta sunt sortiți căderii, prăbușirii și apoi Îl vor învinui pe Dumnezeu. Vrăjmașul va da imediat năvală în mințile lor și le va spune: „Ți-ai pus încrederea în Dumnezeu, dar El te-a lăsat să cazi“. În acest sens, temeliiile sunt distruse, sunt anulate prin faptul că sunt ignorate.

Privind lucrurile din aceste două unghiuri, să analizăm acum primul verset: „Dacă temeliiile sunt distruse, ce ar putea să mai facă cel drept?“ Aceasta înseamnă că de la bun început trebuie să acordăm o atenție specială faptului de a avea temelie lui Dumnezeu. Acea temelie va fi invincibilă și indestructibilă odată ce este pusă, dar este de o importanță capitală ca noi să avem temelie lui Dumnezeu și ca acea temelie să fie pusă bine, într-un mod real. Dacă nu este așa, întreaga situație va fi fără nădejde.

Intrăm cu repeziciune în acea perioadă din istoria omenirii când temeliiile credinței vor fi supuse testului final. Dumnezeu are în vedere astăzi, în mod deosebit, starea poporului Său. El Își concentrează atenția asupra poporului Său. Au existat perioade lungi când toată atenția Lui era îndreptată, prin intermediul poporului Lui, asupra mulțimilor de oameni nemântuiți; acelea au fost zile mărețe de seceriș prin evanghelizare. S-ar putea să mai apară, în rânduiala planului lui Dumnezeu, accente puse pe evanghelizare, când El va lucra iarăși, într-un mod aparte, să-și adune oile pierdute. Nici astăzi El nu ignoră cu desăvârșire acea lucrare și vrea

ca nici noi să n-o ignorăm. Dar oricine cunoaște situația prezentă înțelege că lucrarea principală a lui Dumnezeu astăzi, căreia El i s-a dedicat, nu vizează secerișul mulțimilor de suflete nemântuite; dimpotrivă, vedem că există pretutindeni o mișcare crescândă a lui Dumnezeu, ce urmărește trezirea inimilor poporului Său, adâncirea foamei după El, dezvăluirea slăbiciunii și a lipsei și punerea la încercare a creștinilor. Treci prin perioade de încercări și teste spirituale? Găsești că e mai ușor să trăiești azi viața creștină, decât cu ani în urmă? Dacă suntem sinceri, vom spune: Nu, în mod sigur este mult mai dificil și viețile noastre spirituale cunosc rareori momente de respiro. E ca și cum am fi aduși necurmat înapoi la locul probei și fiecare probă pare a fi mai profundă decât cea de dinaintea ei. Domnul are în prim plan pe poporul Lui, iar rezultatul acestui fapt este testarea temeliilor; în zile în care Dumnezeu Își concentrează atenția asupra temeliilor, Diavolul urmărește în mod deosebit ca oamenii să nu aibă temelii, și aceasta explică marile mișcări de astăzi care nu au nici o temelie. Noi ne îndreptăm în mare grabă spre un timp al testului final asupra temeliei noastre. Întrebarea pentru fiecare dintre noi va fi dacă avem într-adevăr temelii lui Dumnezeu, pusă într-un mod adecvat, suficient, ca bază a credinței noastre. Trebuie să vedem, desigur, ce sunt acele temelii, sau ce este acea temelie în mod cuprinzător; acum însă atrag doar atenția asupra nevoii. Superficialitatea vieții spirituale nu va dura mult, va dispărea. Vor sufla vânturile lui Dumnezeu și atunci vom descoperi cât de adânci sunt rădăcinile noastre. De aceea, este nevoie să cugetăm la această problemă a temeliilor.

Apoi, pe de altă parte, cealaltă perspectivă: odată ce temeliiile a fost pusă, nu este absolut nici un motiv să abandonăm viziunea, indiferent care ar fi aparențele, împrejurările, vâltoarea omenească, părerea omului. Tocmai aici aș vrea să-mi pun degetul pentru câteva clipe, fără intenția de a analiza acum natura temeliei, ci doar de a scoate în evidență ce lucruri ies la lumină prin punerea acestei întrebări.

Este astăzi un sfat al disperării privitor la condițiile spirituale și David nu a fost unic în acest sens; știm cu toții care este acest sfat. Vreau să spun că știm cu toții ce înseamnă să auzi insinuarea: „*Cauți să realizați un lucru imposibil, standardul tău este un standard imposibil; ceea ce ți-ai fixat ca țintă este imposibil de atins. Viziunea ta este viziunea unui idealist, dar este complet inaplicabilă, imposibil de realizat. Uită-te numai la prăpădul pe care l-ai făcut vrăjmașul. Oriunde a fost ceea ce reprezenta ceva mai deosebit, ceva mai deplin, ceva mai mare, mai profund din*

Cristos, ori de câte ori a fost ceva ce urmărea ținta finală a lui Dumnezeu și trecea dincolo de ce există în zilele noastre, vrăjmașul a provocat o încurcătură îngrozitoare acolo, vrăjmașul a atacat și a făcut ravagii. Istoria s-a repetat mereu și mereu în acest fel, și uită-te la încurcătura pe care a creat-o vrăjmașul în rândul poporului lui Dumnezeu. Uită-te la situația existentă, la puterea, viclenia și perfidia vrăjmașului, cum el deține puterea, cât de mult reușește el să facă ce vrea, cât de fără speranță, cât de neputincios ești în fața acestor lucruri. Uită-te la starea spirituală a copiilor Domnului de azi. De departe, cei mai mulți dintre ei nu au o foame spirituală reală, sunt mulțumiți cu religia lor formală, și chiar și acolo unde există dintre aceia care sunt flămânzi din punct de vedere spiritual și vor în mod sincer să meargă cu Domnul, când sunt puși la încercare, nu sunt dispuși să plătească prețul. Într-un fel sau altul, acea mână a tradiției, acea mână a sistemului istoric se întinde când ei încep să meargă mai mult cu Domnul; și, cu toate că ei au arătat că dorința lor este de a merge mai departe cu Domnul și au și intenționat în mod sincer acest lucru, tocmai în momentul când trebuie să facă anumiți pași care i-ar scoate din sistem și i-ar duce mai aproape de Domnul, ceva se întâmplă, apare o subtilitate de-a vrăjmașului, o perfidie de-a adversarului, o frică înlăuntru lor legată de consecințele acelor pași, și acea mână îi aduce înapoi. Mai bine ai renunța la viziunea ta, mai bine ți-ai fixa un standard mai jos. Mai bine ți-ai găsi un loc mai sigur, un munte al unui curs mai normal și mai natural al lucrurilor. Țintești prea sus, situația este disperată, renunță!”

Presupun că cei mai mulți dintre noi cunoaștem câte ceva din acest sfat dinlăuntru și din afară. Domnul Isus a experimentat așa ceva. Aceasta a fost suma totală a ispitirii Lui de patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie. El pășise pe un tărâm care era cel mai înalt din ceea ce cunoscuse lumea vreodată, și întreaga țintă a vrăjmașului a fost de a-l aduce jos - prin insinuare, prin perfidie, prin argumente - de a coborî la un nivel inferior. El spunea: Cursul pe care Îl urmați este imposibil. Pune-Ți picioarele pe un teren mai sigur. El voia să Îl abată pe Domnul Isus de la drumul Lui. În fața unor asemenea argumente, întrebarea care se ridică este aceasta: „Sunt temeliile distruse?” Dacă sunt, atunci, da, sfatul este bun, mai bine am renunța la tot; dar dacă nu sunt distruse, atunci nu este nici un motiv să abandonezi viziunea. Sunt temeliile distruse? Să accentuăm lucrul acesta într-un mod practic. A pus Dumnezeu temelia? Noi putem pune multe temelii și să ne trezim mai târziu că nu sunt bune.

Întrebarea este: A pus Dumnezeu temelia? Cuvântul ne spune foarte clar că a pus-o. Pune Dumnezeu o temelie fără să aibă în vedere și o suprastructură? Cu siguranță că aceasta ar fi nebunie, și cine L-ar putea acuza pe Dumnezeu de nebunie? Atunci, dacă Dumnezeu a pus o temelie și această temelie a Lui este indestructibilă, El intenționează să se zidească pe ea. Va putea oare intenția lui Dumnezeu să fie, în final, zădărnicită de vrăjmaș? Nu mai mult decât poate fi distrusă temelia Lui! El Își va atinge ținta. Ce este temelia lui Dumnezeu? Este Isus Cristos. El este acum dincolo de atingerea oricărei forțe distrugătoare. Ce este suprastructura lui Dumnezeu? Este Cristos. Numiți-o cu alt nume, dacă vreți: Adunarea, care este Trupul Lui; dar oricum ați numi-o, ea există în planul lui Dumnezeu – Cristos să ajungă la plinătate în sfinți. Aceasta nu poate fi niciodată distrusă. Nu poate fi niciodată dărâmată. Dumnezeu o va avea. Dacă ne gândim la suprastructură ca fiind o mișcare sau o organizație sau un sistem elaborat de lucrare creștină, ei bine, atunci avem o concepție greșită despre suprastructura lui Dumnezeu. Suprastructura lui Dumnezeu este reprezentată de sfinți ce cresc în asemănarea cu Fiul Său și, întrucât Cristos rămâne, planul lui Dumnezeu privitor la aceia care sunt ai lui Cristos rămâne și el, iar planul lui Dumnezeu nu poate fi niciodată anihilat. Dacă ne-am dedicat scopului de a înfățișa pe orice om desăvârșit în Cristos, nu suntem pe un drum fără nădejde. Aceasta a fost intenția lui Dumnezeu, fixată înainte de a fi existat diavolul și această lume, cu toate schimbările ei. „...lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii“ (Evrei 4:3b). Încerci să faci o lucrare pentru Domnul? Încerci să extinzi lucrarea Domnului? Renunță. Intră în lucrările care au fost deja terminate și vei avea înaintea ta un drum clar pe care să mergi.

Dacă te gândești la chemarea pe care ți-a dat-o Domnul pentru slujire, dă-mi voie să-ți spun secretul de a merge pe cale cu perseverență, ajungând învingător la sfârșitul alergării, aducând roade. Începe prin a spune: „Doamne, toate acestea au fost făcute înainte de a exista lumea; eu vin la lucruri făcute și lucrez împreună cu Tine la realizarea lucrului împlinit. Eu intru în lucrul ce s-a făcut în veșnicie, la sfaturile lui Dumnezeu, lucru ce este legat de această slujbă specifică. Intru în el prin credință, lucrând la împlinirea lui din perspectiva planului stabilit de Dumnezeu în veșnicia trecută.“ Și vei veni din acea slujire cu roade. Dumnezeu prin Duhul lui cel Sfânt nu te va trimite nicăieri, unde nu este roadă. S-ar putea să n-o vezi acum, ci mai târziu; Dumnezeu știe. El lucrează pe baza unei realizări știute. El a spus unui apostol, în timp ce-l trimitea într-o cetate păgână a

răutății și a stricăciunii: „Nu te teme... fiindcă am mult norod în această cetate“. Nu, „O să am mult norod“, ci, „am mult norod în această cetate“. „Doamne, când l-ai câștigat?“ „Înainte ca tu să te naști, înainte să existe lumea asta!“ Acesta este principiul lui Dumnezeu. O, câtă nevoie este de a face lucrările Domnului și de a avea vieți guvernate și călăuzite de Duhul! Aceasta presupune a fi pe temelie; înseamnă a sta pe ceva solid, care nu poate fi distrus; iar când e vorba de această temelie, nu există nici un motiv de disperare sau renunțare.

O, facă Domnul ca viața noastră să fie pe această temelie; credința noastră pentru a fi mântuiți, toată slujirea noastră să fie întemeiate pe aceasta. O, să fim eliberați de lucrurile care, fiind de la om, chiar religioase, nu vor rezista probei; și să fim aduși la lucrurile care sunt de la Dumnezeu și care vor trece proba. „...temelia tare a lui Dumnezeu stă neclintită.“ Nu poate fi distrusă. Dacă ești pe ea, nu e nevoie să abandonezi. Vor fi perioade de încercări și probe dureroase, când propriile noastre inimi ne vor sfătui să fugim, să abandonăm, să renunțăm, dar acesta este sfatul fricii. Este un lucru demn de reținut legat de sfatul fricii. Frica nu vede niciodată *totul*. Frica vede numai un lucru. Frica vede numai lucrul din clipa prezentă și este oarbă față de toți ceilalți factori. Frica, din partea iscoadelor care s-au dus să cerceteze țara, le-a făcut să vadă numai un lucru – greutățile – și le-a orbit față de ce era de valoare, Dumnezeu. Credința vede toate greutățile și, cu toate că s-ar putea să nu-L vadă pe Dumnezeu atât de aproape, ea Îl vede întotdeauna deasupra a toate. Frica este mioapă. Frica are o înțelegere foarte limitată; și acesta a fost un sfat al fricii: „Fugi în munții voștri“. De ce? „Păi bine, privește lucrurile, uită-te cum arată. Nu este oare evident că ești pe un drum greșit și că vrăjmașul face pur și simplu ce îi place?“ Frica putea spune aceasta, dar David privea dintr-o altă latură. Era latura credinței și el a spus: „La Domnul îmi găsesc scăparea. Cum puteți să-mi spuneți: „Fugi în munții voștri, ca o pasăre?““ Credința vede că temelia lui Dumnezeu nu poate fi clătinată, nu poate fi distrusă și, oricare ar fi aparențele, credința privește dincolo de ele, dincolo de împrejurări, se lipește de Domnul și face din El refugiul ei și, astfel, iese învingătoare. Unii spun că Psalmul 11 a fost scris de David în zilele în care era urmărit de Saul. Nu știu cum se poate așa ceva, căci, atunci când Saul l-a prigonit pe David, el a fugit, în timp ce aici el spune că nu va fugi. Alții spun că fost cu prilejul trădării lui Absalom și sfatul care i-a fost dat lui David a fost de a fugi. Și, într-adevăr, el a fugit atunci, dar aici el spune că nu va fugi. Trebuie găsit alt cadru istoric pentru aceasta.

El nu a fugit, aceasta este important. De ce nu a fugit și nu a abandonat totul, spunând: „Da, aveți dreptate, cel rău a produs haos, a dat o lovitură la însăși temelia lucrurilor; mai bine mi-aș găsi un drum cu mai puțină împotrivire“. De ce nu a adoptat acea atitudine? Simplu: pentru că ochii inimii lui erau ațintiți asupra Domnului și el nu avea nici un interes personal de a sluji; nici o organizație, nici o societate, nici o mișcare de care să fie așa de atașat, încât, dacă aceasta ar fi fost făcută bucăți, și viața lui s-ar fi dus împreună cu ea. Nu, era Domnul. Este un lucru mare să fii cu Domnul și să fii eliberat de lucruri mărunte, să fii una cu Domnul în scopul Lui. Ce-i dacă toate celelalte sunt făcute scrum? Tu nu ai fost implicat în ele, inima ta nu era prinsă acolo. Ceea ce tu ai urmărit nu era un lucru trecător, ceva de pe pământ; era un lucru spiritual și veșnic pe care nimic nu poate să-l nimicească.

Vedeți, așadar, preaiubiților, importanța acestui lucru. Noi trebuie să avem ca bază scopul lui Dumnezeu. Lucrul ce trebuie să determine întreaga noastră viață, întreaga noastră activitate, trebuie să fie ținta lui Dumnezeu. Și care este ținta lui Dumnezeu? Să ne fie clar odată pentru totdeauna că ținta lui Dumnezeu nu înseamnă a avea ceva ancorat de acest pământ, chiar cu Numele Lui pe el. Tot ce este ancorat de acest pământ va trece odată cu pământul. Obiectivul lui Dumnezeu este să aibă un lucru spiritual în viața copiilor Săi; ceva ce îi legă de Fiul Său într-o măsură tot mai mare și mai crescândă. Orice altceva nu are nici o importanță. Toate aspectele pur trecătoare ale lucrării sunt de foarte mică importanță. Lucrul care contează este ca cei credincioși să fie făcuți desăvârșiți în Cristos. Noi nu suntem aici pentru a înființa ceva și apoi pentru a încerca să-i determinăm pe oameni să ni se alăture, să se afilieze - nici măcar la o „mărturie“, cum am putea numi acel lucru. Să luăm seama să avem ținta bună. Noi nu suntem aici pe acest pământ să fixăm o învățătură și apoi să încercăm să-i facem pe oameni să-și însușească acea învățătură. Dacă cercetați la Noul Testament, veți vedea cum oamenii s-au adunat împreună pentru că erau deja în acel lucru, nu veneau să i se alăture. Mărturia nu este ceva cu care te unești. Ești unit prin faptul că te afli în mărturie. Înțelegeți aceasta? Este un lucru extrem de important în legătură cu ceea ce discutăm acum. Vom fi dezamăgiți și vom trece prin momente grele dacă încercăm să-i determinăm pe oameni să adopte ceva, să-și însușească, să accepte. Să-L lăsăm pe Domnul să facă lucrarea în inimile noastre și, după ce El Își va fi făcut lucrarea, noi ne vom lipi unul de altul. Expresia Adunării aici pe pământ se obține ca rezultat al lucrării

făcute înăuntru și nu în ceva la care aderă mai mulți, ceva de genul unei învățături, al unei mărturii sau chiar al unui sistem numit „părtășie“. Să avem grijă să nu ne gândim că noi putem să ne alăturăm unei părtășii. Părtășia e ceva ce *există*; este rezultatul a ceva dinlăuntru. Scopul este de a avea o viață lăuntrică din Dumnezeu și, dacă suntem pe această linie, suntem pe ceva ce nu poate fi distrus. Dacă ținta ta este altceva, de a avea o formă sau o rânduială exterioare, te afli pe o linie ce va fi distrusă, ruptă. De aceea întâlnim așa de multe rupturi. Iată, ceva curat a fost lucrat în viețile câtorva oameni și, deoarece aceeași lucrare a fost făcut în ei toți, ei trăiesc împreună într-o frumoasă unitate și reprezintă cu adevărat ceva din Dumnezeu; dar, mai târziu, alții încep să li se alăture, să se atașeze de ei sau să accepte învățătura. Urmează apoi o altă generație care își însușește învățătura acelei generații, dar lucrarea respectivă nu s-a *făcut* în cei care aderă sau succed și, astfel, doar se duce mai departe o învățatură sau o tradiție, fără acea lucrare lăuntrică. Ce se întâmplă? Nu trece mult timp și apar sciziuni care se tot înmulțesc. Nu poți împărți un lucru care este din Cristos în fiecare inimă; acesta este ceva indestructibil, el reprezintă părtășia. Dar dacă este ceva numai exterior, istoric, tradițional, doctrinar, atunci poate fi împărțit în tot atâtea fragmente, câți oameni sunt în el. Temelia este Isus Cristos; Isus Cristos în inimă, crescând, dezvotându-Se, luând chip deplin în sfinți. Aceasta este o linie indestructibilă - Cristos ca temelie în noi.

Cred că vrem cu toții să fim mai preocupați de creșterea spirituală a fiecăruia dintre noi. Totul trebuie să se circumscrie acestui obiectiv: creșterea spirituală a tuturor. Orice fel de expresie exterioară va fi rezultatul acestui lucru, dar el este de bază, și anume dezvoltarea noastră spirituală reciprocă, creșterea lui Cristos, și acesta nu poate fi distrus de toate activitățile și perfidiile iadului. Temelia lui Dumnezeu din noi este cea care stă în picioare.

CAPITOLUL DOI

De citit: Psalmul 11:1-4; 1 Corinteni 3:9-17

Referitor la acest subiect al temeliiilor, este și un al treilea lucru. În prima Epistolă către corinteni găsim un alt mod în care este posibilă distrugerea temeliiilor, într-o măsură foarte reală. Aceasta este prin ceea ce se pune pe ele; clădirea care se pune pe ele. Ele nu sunt distruse în întregime, complet și final prin acest mijloc, dar sunt private de valoarea lor supremă și, astfel, sunt distruse în ceea ce privește calitatea lor principală. Pavel spune: „Eu... am pus temelia și un altul clădește desupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește desupra.“ Apoi Pavel afirmă că unii folosesc pentru zidire un fel de materiale, alții alt fel. Urmează apoi un foc de la Dumnezeu, pentru a încerca suprastructura; lemnul, fânul, trestia se vor preface în scrum și, când totul va fi dispărut, întrebarea va fi: Care a fost valoarea temeliei, dacă, după toate cele spuse și făcute, nimic nu este pe ea? În acest sens, temelia, în semnificația și valoarea ei supremă, este distrusă. Apostolul ne spune că cei care procedează astfel pot fi oameni mântuiți și, deoarece ei Îl au pe Cristos, temelia este prezentă; ei nu-și pierd mântuirea, dar nu au fost mântuiți numai pentru a fi mântuiți. Cristos nu a venit în ei numai ca să Se afle acolo. El nu a fost temelia numai ca să rămână temelia. Temelia presupune o suprastructură, ea arată spre aceasta, o implică, are nevoie de ea. Nici o temelie nu se justifică fără o suprastructură. Suprastructura este justificarea temeliei. Ce ați zice de un zidar care ar merge înapoi și-ncolo punând temelii și apoi, dacă ați colinda pământul, nu ați vedea altceva decât o mulțime de temelii; temelii puse an după an și, când treceți pe acolo, nu vedeți altceva decât temelii. Ați spune: Ei bine, acel individ nu și-a justificat existența, nu și-a justificat munca. Singura justificare pentru punerea acelor temelii este să se zidească ceva pe ele.

Justificarea mântuirii noastre este existența unei suprastructuri; mântuirea noastră implică acest lucru și noi nu ne justificăm ca mântuiți până ce clădirea lui Dumnezeu nu este înălțată. Dumnezeu Își găsește justificarea faptului că ne-a mântuit atunci când are clădirea. Aceasta este justificarea harului lui Dumnezeu. Astfel, apostolul continuă cu limbajul despre templul lui Dumnezeu: „Voi sunteți clădirea lui Dumnezeu“. Clădirea lui *Dumnezeu*. Ceea ce noi punem pe mântuirea noastră, ceea ce clădim, sau va justifica temelia, sau o va distruge; adică,

o va face zadarnică din punctul de vedere al planului deplin al lui Dumnezeu. Aceasta este realitatea. Înțelegeți ce spun? Există o modalitate de a face zadarnică chiar și temelia divină, de a o priva de calitatea ei reală punând pe ea ceva ce nu este din Cristos.

Suprastructura trebuie să se potrivească temeliei. Trebuie să fie, din punct de vedere spiritual și moral, dintr-o bucată, trebuie să fie identică. Ce este temelia, aceea trebuie să fie și suprastructura. Clădirea trebuie să-și ia caracterul de la temelie. Despre temelie se spune că este Isus Cristos, și întreaga clădire trebuie să-și ia caracterul și natura de la temelie. Gândiți-vă la temeliile profunde după o excavare în adâncimile cele mai de jos ale iadului; căci acolo a pus Cristos temelia. El a excavat în jos până la cele mai mari adâncimi ale păcatului; El a ajuns la stânca de la fund, pentru a pune temelia mântuirii noastre. Mai adânc nu putea merge. El a săpat prin iad pentru a pune temelia mântuirii noastre veșnice. Ei bine, dacă pe o asemenea temelie pui ceva fragil: lemn, fân, trestie, justifică aceste temelii? Este nevoie de ceva demn de Cristos, ceva demn de lucrarea pe care a realizat-o El, ceva care să vorbească de măreția harului și a slavei Lui. Aceasta este clădirea lui Dumnezeu.

După ce am spus acest lucru și l-am văzut, putem veni la Epistola către corinteni și să lăsăm ca epistola însăși să ne explice aceasta. Rețineți că acum ne gândim la distrugerea temeliilor în sensul că ceva nevrednic de Cristos este pus pe ele.

Luăți acum Epistola către corinteni și vom analiza un teren cunoscut. Nu uitați că toată această epistolă prezintă problema cu care s-a confruntat apostolul când s-a gândit să-i viziteze pe corinteni. Era acolo o situație cu multe aspecte, care, pentru el, reprezenta o problemă menită să frângă inima și să nimicească credința oricui ale cărui temelii nu erau bine puse. Sunt cât se poate de convins că vă veți da seama de la bun început că, pentru a face față unei asemenea situații, este nevoie de a avea temeliile bine puse în voi înșivă.

Înțelepciunea lumii și lucrurile Duhului

Primul capitol vă face cunoștință cu întâia fază a acestei probleme. Înainte de a parcurge acel capitol, descoperiți că, în acea adunare de credincioși din Corint, a pătruns și a pus stăpânire duhul lumii de afară, duhul corintean. În Corint, duhul lumii era duhul înțelepciunii lumești;

Corintul era un centru și o citadelă a filozofiei. Cei de acolo nu aveau o plăcere mai mare decât să discute cea mai recentă etapă a filozofiei, lucrul nou în gândire. Era un loc unde rațiunea omenească juca un rol covârșitor și unde valoarea fiecărui lucru era determinată prin capacitatea rațională a minții: argumente, polemici, discuții. Era un centru mondial al raționalismului și acest lucru se furișase și în adunarea poporului lui Dumnezeu. Și ceea ce găsim acolo este că poporul Domnului, cu acel duh, cu acel sistem de gândire a apucat lucrurile spirituale, lucrurile cerești, lucrurile lui Dumnezeu și le-a adus la nivelul argumentelor, polemicilor, discuțiilor și raționamentelor pur omenești; le aplica tot timpul testul raționamentului omenească, căutând ca, prin intermediul facultăților intelectuale, să le aducă în raza limitată a puterii gândirii omului. Astfel, credincioșii de acolo discutau despre lucrurile Duhului lui Dumnezeu, cum le numește apostolul, și aduceau lucrurile cerești, veșnice, spirituale aici jos; trăgeau lucrurile veșniciei în școala polemicilor, discuțiilor, argumentelor raționaliste ale lumii. Desigur, aceea nu a fost în exclusivitate practica corintenilor din zilele lui Pavel. Această atitudine o întâlnim din plin și astăzi. Mereu și mereu ne lovim de oameni al căror mare obstacol spre lucrurile Duhului lui Dumnezeu este propria lor minte. Ei lasă ca mintea lor să le bareze drumul și resping ceea ce nu pot reduce la înțelegerea lor intelectuală. Iar când spui: „Ascultă, trebuie să încetezi să mai vii cu argumente, să mai discuți; dă-I lui Dumnezeu o șansă pe linia credinței“, ți se răspunde: „Atunci de ce mai avem minte?“ Asta înseamnă că mintea noastră este capacitatea lucrurilor veșnice. Dacă așa este, Dumnezeu să se îndure de lucrurile veșnice! Așadar, aceea era prima fază a problemei lui Pavel, și nu era mică. Aceia dintre noi care am cunoscut-o fie și numai puțin știm ce mare greutate reprezintă ea.

Preferințe, simpatii și antipatii omenești

Trecând în capitolul doi, vom găsi același lucru pentru un timp, apoi, mergând mai departe și începând capitolul următor, ne trezim pe tărâmul preferințelor omenești, al simpatiilor și antipatiilor omenești legate de învățătură și învățători, predicare și predicatori, mesagerii lui Dumnezeu și mesajele lor. O școală spune: Pavel este omul care ne place, modul lui de a aborda lucrurile este cel care ne place. Poate vouă vă place de Apolo sau de Petru, dar, în ce ne privește pe noi, Pavel este omul nostru. În aceeași adunare, o altă grupare spune: Noi îl preferăm pe Apolo și modul

lui de a aborda lucrurile. Voi puteți să-l aveți pe Pavel, iar voi să-l aveți pe Petru, dar nouă ne place de Apolo. A treia grupare spune: Foarte bine, dacă vouă vă place de Pavel și dacă vă place de Apolo, îi puteți avea, noi însă ne ținem de Petru. Era și o patra grupare care spunea cu superioritate: Ei bine, dacă vă place să-l aveți pe Pavel, vouă pe Apolo și vouă pe Petru, îi puteți avea, dar noi aparținem lui Cristos (ceva cu totul diferit de celelalte, desigur). Asta este problema, vedeți, a-L face pe Cristos o partidă. Știm că atunci când preferințele omenești o iau razna, e întotdeauna dificil să le manevrezi. Așa ceva era acolo: simpatii și antipatii; și acestea sunt lucruri adânc înrădăcinate în natura umană. E nevoie de mult har pentru a trece peste ele. Desigur, ei erau de condamnat pentru asta. Dacă e nevoie, într-adevăr, de mult har pentru a trece peste aceste lucruri, și nu ai trecut peste ele, înseamnă că nu ai mult har. Aceasta a fost problema de care s-a lovit Pavel, lucrul cu care Pavel trebuia să se confrunte și pe care trebuia să îl rezolve și pentru care avea o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu.

Tragedia creșterii stagnate

În capitolul trei găsim o stare care este, poate, mai dificilă: cea a maturității întârziate în mod nejustificat. După o perioadă destul de lungă de când erau copiii lui Dumnezeu și aveau lucrurile lui Dumnezeu în mijlocul lor, Pavel spune că nu le-a putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci carnali, ca unor prunci. Aceasta este o tragedie. Puține sunt, probabil, tragediile mai patetice în viața omenească decât aceea de a vedea creșterea stagnată la stadiul copilăriei, în timp ce anii trec. Așa erau lucrurile în Corint. Pavel spune că manifestările carnale au cauzat stagnarea; trăirea după carne întotdeauna cauzează stagnarea; și, pe când ei trebuiau să fie maturi, erau tot copii neajutorați, dependenți din punct de vedere spiritual, fără înțelegerea, priceperea, capacitatea de a-și asuma responsabilități spirituale. Un lucru foarte dificil de care să te ocupi. Iubiților, el nu a fost doar o ciudățenie de a corintenilor din zilele lui Pavel. Mulți din poporul Domnului sunt în aceeași stare astăzi. Într-adevăr, este o situație de plâns să vezi cum oameni care Îl cunosc pe Domnul de ani de zile, de decenii, sunt tot cu facultățile spirituale nedezvoltate, astfel încât nu au ajuns la starea în care ei să își poată asuma responsabilități spirituale, la starea în care să știe și nu să li se tot spună! Sunt atât de mulți în această stare. Motivele nu sunt întotdeauna aceleași. Este adevărat că trăirea după carne este foarte adesea cauza acestei stări, dar mă tem că

și învățătura deficitară este răspunzătoare de aceasta, în multe cazuri. Oamenii nu sunt hrăniți și îngrijiți. Este o situație tragică pe care o întâlnim în zilele noastre. În cazul corintenilor însă era propria lor responsabilitate, propria lor vină, trăirea lor după carne.

Rușinea mândriei spirituale

Trecem în capitolul cinci și îl găsim pe apostol folosind un limbaj ce trădează mândria lor spirituală. Domnul îi binecuvântase cu daruri spirituale și făcuse lucruri pline de har pentru ei, le dăduse bogății spirituale și acum ei se lăudau cu cele primite, se lăudau cu acele lucruri de parcă ei le-ar fi dobândit prin propria lor iscusință, le-ar fi relizat prin propriile lor eforturi. Și apostolul spune: „...Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” Cu alte cuvinte: De ce încercați să îi faceți pe oameni să creadă că bogățiile voastre spirituale sunt rezultatul propriei voastre priceperi spirituale, că voi, prin propriul vostru efort, ați ajuns aici? De ce nu recunoașteți că totul este numai harul lui Dumnezeu și că voi sunteți niște umile persoane care depind de Domnul? Ei se lăudau cu darurile lor spirituale ca și cum acestea ar fi fost realizările lor spirituale și nu *daruri*. Mândria spirituală este un lucru îngrozitor. Și mândria obișnuită este suficient de rea, este întotdeauna semnul ignoranței, dar mândria spirituală este un lucru mult mai rău.

Este apoi și următoarea fază a problemei cu care se confrunta Pavel. Aceea singură ar descuraja pe mulți, da' să le mai adaugi și pe celelalte! Capitolul cinci. Aici nu îndrăznim să zăbovim. „Din toate părțile se spune că între voi este curvie...” Printre credincioși? Într-o adunare a poporului Domnului? Da, o istorie tragică ce s-a repetat iar și iar în decursul veacurilor. O, ce durere însă pentru inima oricărui om care are cât de cât un sentiment real al responsabilității spirituale pentru suflete, să se confrunte cu așa ceva!

Capitolul șase. Credincioși, mădulare ale Trupului lui Cristos, târându-se unii pe alții înaintea tribunalelor pământești; hotărâri judecătorești emise unii împotriva altora, citații de a se prezenta în fața judecătorului, acuzându-se unii pe alții; procese desfășurate înaintea celor fără Dumnezeu. Mădulare ale trupului lui Cristos! O, ce înțelegere greșită a Trupului lui Cristos! Aceasta era situația: se ridicau și luptau pentru propriile lor drepturi.

Pavel continuă. Ajungem repede la îngrozitoarele nereguli legate de Masa Domnului. Una era că ei au transformat Masa Domnului într-o petrecere,

într-un ospăț. Cei mai înstăriți aduceau la ospăț delicatese, în timp ce cei mai săraci puteau aduce numai puținul lor și, astfel, apărea deosebirea de clasă și tot cortegiul de lucruri ce o însoțesc. Apostolul spune: „Nu aveți case? Dacă vreți să vă ghiftuiți, aveți măcar bunul simț și faceți asta în casa voastră, nu într-o adunare a poporului Domnului.“ Vedeți, adeseori ei au transformat o masă obișnuită într-un sacrament. Se adunau împreună, mâncau și beau împreună și apoi, dintr-o dată, ca și când ar fi fost ceva foarte natural, făceau din masa lor o mărturie; lucrul acesta a degenerat într-afâta, încât a devenit o banalitate, după cum am menționat, și toată slava, frumusețea, sacralitatea Trupului lui Cristos și ale Sângelui lui Cristos erau aduse până aici. Nu era o problemă mărunță. Mai erau și alte aspecte ale acestei chestiuni, de care nu ne vom ocupa acum.

Trecem mai departe și ajungem la neorânduilele din adunarea luată în ansamblu. Oameni care uzurpau autoritatea; știți ce are de spus apostolul în legătură cu neorânduiala în Casa lui Dumnezeu. Locul bărbaților este sub domnia suverană a lui Cristos, într-un duh de supunere, împlinindu-și slujba în Casa lui Dumnezeu. Dar aici bărbații își asumau ei înșiși autoritatea și nu se supuneau autorității lui Cristos. Apoi femeile, părăsindu-și locul lor rânduit în mod divin, au răsturnat întreaga rânduială din adunare. Apostolul le spune ce înseamnă asta: „Voi ieșiți de sub acoperirea voastră divină și ajungeți în contact cu duhurile rele care au înșelat-o pe Eva. Diavolul e pornit să destrame această adunare pe aceeași linie și voi îi dați această șansă prin dezordinea pe care o faceți.“ Întreaga situație era legată de rânduială. Domnul are o rânduială în Casa Lui și toți – bărbați și femei – pot să-și împlinească slujba dacă se țin de rânduiala Lui.

Cred că oricine nu ar avea în el temeliile bine puse ar abandona această situație, ar lua-o la fugă, ar face ceea ce sfătuitoarii lui David l-au îndemnat pe acesta să facă, să fugă în munți. „Dacă temeliile sunt distruse, ce ar mai putea să facă cel drept?“ Cu siguranță că, într-o situație de genul acesteia, temeliile sunt distruse, nu? Cătuși de puțin! Vin înapoi și văd că, după toate acestea, Pavel nu o ia la fugă, nu acceptă că temeliile sunt distruse, dar vede, într-adevăr, că acele temelii sunt golite de valoarea lor prin toate aceste lucruri.

Cel natural și cel duhovnicesc

Vreți o expunere despre ce înțelegea Pavel prin lemn, fân, trestie? Iat-o! Cuvântul se interpretează singur. La ce s-a referit el când a vorbit despre a pune pe temelie o suprastructură din lemn, fân, trestie? S-a referit la fracțiuni, partide, înțelepciune lumească, glorificarea omului carnal și toate celelalte. Acestea reprezintă ceva ce va fi distrus de foc. Ce îți mai rămâne? Când zidești cu acel material, nu poți zidi și cu altul în același timp, prin urmare nu îți va mai rămâne nimic. Vreți o expunere despre ce înțelege Pavel, în capitolul doi, prin cel duhovnicesc și cel natural? „Omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu la poate înțelege pentru că trebuie judecate duhovnicește.“ Natural și duhovnicesc. Știm că în limba greacă acel cuvânt, natural, înseamnă sufletesc sau omul sufletesc. Ce este omul sufletesc? 1 Corinteni vă dă răspunsul. Omul care se ocupă de lucruri spirituale cu înțelepciunea naturală, acesta este omul sufletesc. Omul care este influențat și activat de propriile lui preferințe și aversiuni, simpatii și antipatii naturale – Pavel, Apolo, Petru – acesta este omul sufletesc. Împotriva lui stă omul duhovnicesc. Omul care nu este activat de propria lui judecată lumească, ci privește la Domnul, Duhul, pentru a dobândi pricepere în lucrurile Domnului. Omul duhovnicesc nu este niciodată influențat sau guvernat de propriile lui preferințe sau aversiuni legate de oameni sau de învățătură sau de orice altceva. El este pus în mișcare de ceea ce îi place Domnului. El nu spune: Îl prefer pe omul acesta, nu pe acela, această linie de învățătură, nu aceea. El spune: Are Pavel ceva din Cristos? Ei bine, primesc, căci eu Îl caut pe Cristos. Nu are importanță ce fel de vas este el, eu Îl caut pe Cristos. Nu există fracțiuni, preferințe pentru omul duhovnicesc. Poate el știe, în ascuns, ce i-ar place în mod natural, dar nu îngăduie acestor lucruri să iasă la suprafață și să-i cauzeze prejudicii minții lui sau să afecteze în vreun fel relațiile lui. Omul duhovnicesc nu se duce la judecată cu un necredincios, pentru a se lupta pentru drepturile lui. Omul duhovnicesc nu se face vinovat de curvie. Omul duhovnicesc nu provoacă neorânduială în Casa lui Dumnezeu; omul sufletesc face aceasta. Vedeți, epistola însăși vă oferă o expunere clară a înțelesului a ceea ce este natural sau fizic și a ceea ce este duhovnicesc.

Cum a câștigat Pavel în Corint

Vedeți unde vreau să ajung? Exact de unde am pornit. Ce fel de clădire se potrivește temeliei divine? Ei bine, am văzut cum a abordat Pavel problema. O, magnific exemplu despre cum trebuie abordată o problemă spirituală! Nu râvnesc după a avea o asemenea problemă în vreo adunare. Ferească Dumnezeu de așa ceva, dar văd aici cel mai mare exemplu despre felul cum este privită, abordată, rezolvată biruitor o situație imposibilă din punct de vedere omenesc. Eu mă bucur foarte mult că Pavel a câștigat. Citiți a doua epistolă și veți vedea că el a câștigat, a ieșit învingător și ei sunt alături de el. În prima lui epistolă, totul era în suspensie în privința slujirii. A doua epistolă este epistola slujirii. „De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală. Ca unii care am lepădat meșteșugurile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc înaintea lui Dumnezeu.“ Apoi un minunat capitol despre întristarea după voia lui Dumnezeu, care duce la pocăință, și despre roada acelei întristări. Dar el a câștigat, aceasta este important; a rezolvat problema în toate aspectele ei. Cum a făcut asta? Deschideți din nou la capitolul unu. Îl văd acolo pe Pavel, cu toată această problemă înaintea lui. Da, cu capul plecat, îngrijorat, rugându-se: „Doamne, acesta este un lucru îngrozitor, numai Tu poți să-i faci față, dar ceva trebuie făcut, căci așa ceva nu Te glorifică pe Tine. Arată-mi cheia acestei situații, pune în mâna mea cheia.“ Și, în timp ce El căuta Fața Domnului, o lumină a strălucit înăuntrul lui și probabil a strigat: „Am găsit!“ Și s-a așezat să scrie. Capitolul unu - subliniați cu creionul fiecare referire la Domnul Isus și veți avea șaptesprezece linii de creion în treizeci și unu de versete, în medie mai mult de o linie la fiecare două versete. Adunați toate acestea în grandioasa afirmație: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Cristos și pe El răstignit. Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Cristos.“ Care este soluția? A da Domnului Isus, pe deplin, locul ce I se cuvine. Pune-L pe Domnul Isus în locul Lui de Domn absolut în inimă, în viață, în adunare și toate aceste pășări respingătoare vor dispărea în fața luminii. Dacă Domnul Isus stăpânește în inimile noastre, nu vor mai fi dezbinări. Nu va trebui să le îndepărtezi tu, vor dispărea ele. Ceea ce ne trebuie pentru toate dezbinările noastre, pentru lipsa noastră de dragoste, pentru fracțiunile dintre noi, pentru preferințele și aversiunile noastre este

o plinătate a lui Cristos. Cristos ca Domn, Cristos ca Stăpân, Cristos stăpânind. Și, așa cum găngăniile urâte dintr-un beci întunecos o iau la fugă la apariția luminii, la fel și dezbinările și fracțiunile, împreună cu tot ce le face posibilă existența, vor dispărea când Cristos Își va ocupa locul Lui. Acesta este remediul pentru orice.

Ca temelia să se justifice, ea trebuie să se justifice printr-o suprastructură de același fel cu ea. Cristos la rădăcină, Cristos tulpina, ramurile și roadele. Totul este Cristos. Avem ceva la ce să ne gândim. „Dacă temeliile sunt distruse, ce ar mai putea face cel drept?“ Distruse în sensul că sunt anulate de ceea ce este pus pe ele. Ce poate face cel drept? Ei bine, nu este nimic de făcut decât un sigur lucru, dar acel singur lucru va face totul: a-L aduce pe Domnul la locul Lui. O, Pavel trebuie să fi avut o credință minunată în Cristos! Să fii confruntat cu o asemenea situație, iubiiților! Opriți-vă la unul dintre aspectele ei și să vedeți cum l-ați aborda; luați apoi totul - mai mult decât v-am prezentat eu - și, realizând că aveți o responsabilitate spirituală față de acea situație, vreți o credință puternică pentru a putea crede că toată acea situație se va rezolva dacă Domnul Isus va fi adus în locul Lui. Nu există nici o problemă, nici o greutate care să nu poată fi rezolvată prin întronarea lui Cristos. Toate problemele din lumea aceasta, și ale tuturor neamurilor, vor fi rezolvate prin întronarea lui Cristos. Nu există altă soluție, dar aceasta este soluția sigură. Dumnezeu a rânduit ca toate lucrurile să se rezolve atunci când Fiul Lui are locul care I Se cuvine. Dar judecata trebuie să înceapă de la Casa lui Dumnezeu; trebuie să înceapă cu noi.

Am folosit toate acestea ca exemplu. Ar putea avea o aplicabilitate pentru noi, într-un fel sau altul. Dacă este așa sau nu, aceasta noi trebuie să hotărâm, înaintea Domnului. Cum vom face față problemei noastre, fie ea înăuntrul nostru, sau în afară, în alții? Numai într-un singur mod. Căutați ca Domnul Isus să fie înălțat în inima voastră și în inimile celorlalți. Puneți-L pe El în prim plan și apoi, cu El în fața ochilor voștri, toate celelalte lucruri se pot rezolva.

Eu am atins numai un aspect al acestui capitol. Mă opresc aici. Pavel a spus: „Pe Isus Cristos și pe El răstignit“. Veți vedea din ce este compusă temelia. În această epistolă Isus Cristos ca temelie Îl include pe Cristos cel răstignit (semnificația morții Lui pentru noi); Cristos cel înviat, Cristos cel înălțat la poziția de Cap suveran. Aceste trei lucruri alcătuiesc temelia. Dacă știm ce înseamnă moartea lui Cristos pentru noi - Cristos răstignit - , dacă știm că noi am murit atunci când Cristos a murit, cum mai putem

da loc omului natural, omului carnal? El a dispărut. Dacă știm ce înseamnă a fi înviat cu Cristos, adică vii pentru Dumnezeu, numai pentru Dumnezeu; pentru nici o altă ființă sau interes și, cu siguranță, nu pentru noi înșine, numai pentru Dumnezeu; dacă știm ce înseamnă domnia absolută a Domnului Isus, cum ar mai putea fi: Eu sunt al lui Pavel, eu al lui Apolo, eu al lui Petru? Acestea nu mai au ce căuta aici când Cristos este totul. Găsim aceste fire străbătând toată epistola. Duhul îți vorbește despre Cristos răstignit, înviat, înălțat. Aceasta este temelia, iar suprastructura trebuie să I se potrivească.

Cuvântul să ne călăuzească înspre a ne lăuda cu Cristos, căci așa se sfârșește capitolul unu: „Cine se laudă să se laude în Domnul.“